

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/13/2024
Identifikačné číslo spisu:	5117208783
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5117208783.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: Top Level Fun s.r.o., Výsokoškolákov 52, 010 08 Žilina, IČO: 36 436 011, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík s.r.o., Sládkovičova 167/13, 010 01 Žilina, IČO: 47 232 072, proti žalovanému: ARAŠID spol. s r.o., Lazovná 69, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 054 241, zastúpenému spoločnosťou Právny dom - advokáti, s.r.o., Dlhá 2, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 857 793, o zaplatenie 77 256 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 62Cb/37/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/75/2022-502 zo dňa 10. mája 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/75/2022-502 zo dňa 10. mája 2023 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-390 zo dňa 22. marca 2022, spolu s obsahovo nadväzujúcim uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-538 zo dňa 6. októbra 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-586 zo dňa 31. januára 2024 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-588 zo dňa 31. januára 2024 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) č. k. 62Cb/37/2018-390 zo dňa 22. marca 2022 rozhodol rozsudkom č. k. 41Cob/75/2022-502 zo dňa 10. mája 2023, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 62Cb/37/2018-390 zo dňa 22. marca 2022 prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáhal voči

žalovanému zaplattenia sumy 77 256 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy od 14. januára 2016 do zaplattenia titulom kúpnej ceny za skladové zásoby tovaru. Podľa jeho tvrdení žalobca ako nájomca bol prevádzkovateľom obchodného priestoru s názvom „Top Level Fun“ o výmere XX m², nachádzajúcom sa v Obchodnom dome M. v T., v ktorom realizoval predaj svojho tovaru a uskladňoval v ňom zásoby tovaru určeného k predaju. Žalovaný prejavil o obchodný priestor záujem, preto strany sporu dňa 14. augusta 2015 uzavreli zmluvu o prevode práv k obchodnému priestoru v zmysle § 476 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „OBZ“). Na základe zmluvy žalobca, ako prevodca previedol na žalovaného, ako nadobúdateľa všetky práva a povinnosti súvisiace s prevádzkovaním obchodného priestoru, zariadenie predajne a zásoby tovaru. V zmysle čl. II. ods. 1 zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že žalovaný za prevod práv a povinností k obchodnému priestoru vrátane zariadenia predajne zaplatí žalobcovi sumu 35 605 eur bez DPH, ktorú žalovaný aj zaplatil. Zmluvné strany sa v čl. II. ods. 4 zmluvy dohodli na cene za zásoby, ktorú sa žalovaný ako nadobúdateľ zaviazal uhradiť žalobcovi najneskôr do 90-tich dní od vykonania inventarizácie zásob podpísanej oboma zmluvnými stranami. Inventarizácia sa uskutočnila dňa 14. októbra 2015 a jej správnosť potvrdili obe zmluvné strany. Podľa účtovnej evidencie žalobcu celková hodnota zásob tovaru bola vyčíslená v nadobúdacích cenách a predstavovala sumu 77 256 eur s DPH. Žalobca na túto sumu vystavil žalovanému faktúru č. 15003, ktorú žalovaný neuhradil a namietal jej výšku. Následne žalovaný žiadal upraviť cenu zásob tovaru na sumu 38 144,90 eura bez DPH s upozornením, že v opačnom prípade odovzdá tovar do notárskej úschovy a žalobca si ho bude môcť prevziať. Listom zo dňa 10. decembra 2015 žalovaný navrhol kúpnu cenu zásob tovaru vo výške 38 144,90 eura alebo vrátenie skladových zásob žalobcovi, s čím žalobca nesúhlasil. Z obavy hrozacej majetkovej ujmy žalobca súhlasil s vrátením zásob tovaru a určil termín vrátenia na deň 12. januára 2016, ktorý žalovaný nedodrжал. Žalovaný až po vykonaní inventarizácie, prevzatí tovaru, jeho následnom roz distribuovaní do svojich predajní začal popierať svoju zmluvnú povinnosť zaplatiť cenu za tovar, preto žalobca podal žalobu a domáha sa zaplattenia ceny tovaru.

4. Súd prvej inštancie najskôr rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 62Cb/37/2018-251 zo dňa 22. novembra 2018, ktorým v prvej výrokovej vete uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45 773,88 eura s príslušenstvom, v druhej výrokovej vete žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v tretej výrokovej vete priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18%.

5. O odvolaniach žalobcu a žalovaného rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 41Cob/74/2019-353 zo dňa 25. februára 2020, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec, keď uplatnený nárok na zaplattenie hodnoty zásob posudzoval v zmysle § 409 ods. 1 OBZ na základe platne uzavretej kúpnej zmluvy napriek tomu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že uplatnený nárok nepovažoval za jednoznačne preukázaný a napriek tomu, že výpovede strán si vzájomne odporovali (a tento rozpor súd neodstránil) v otázke spôsobu dodatočného určenia kúpnej ceny, výšky ceny a prejavu vôle zmluvných strán zmluvu uzavrieť aj bez určenia kúpnej ceny. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že nemal objektívne preukázanú hodnotu zásob tovaru v čase ich nákupu, ani v čase ich prevzatia. Odvolací súd neakceptoval závery súdu prvej inštancie, čo sa týka posudzovania podstatných náležitostí kúpnej zmluvy podľa § 409 a nasl. OBZ a vytkol súdu prvej inštancie, že neodstránil rozporné tvrdenia strán o spôsobe dodatočného určenia kúpnej ceny a prejavu vôle strán uzavrieť zmluvu aj bez určenia kúpnej zmluvy.

6. V novom rozhodnutí po vrátení veci súd prvej inštancie konštatoval, že považoval za nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval obchodnoprávny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru, uzavretej zmluvnými stranami dňa 14. augusta 2015. Pri posudzovaní zmluvy vyhodnotil, že na tento zmluvný vzťah nie je možné aplikovať § 476 a nasl. OBZ, keď vzhľadom na absenciu úradnej doložky osvedčujúcej pravosť podpisu zmluvných strán nebola dodržaná zákonom predpísaná forma pre platné uzavretie zmluvy o predaji podniku a v súlade s § 40 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník takto uzavretú zmluvu by bolo potom nutné považovať za neplatnú.

7. Podľa okresného súdu podstata tohto sporu je v tom, či strany uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k zásobám tovaru žalobcu nachádzajúcich sa v obchodnom priestore a v tomto kontexte bola sporná otázka existencie dohody o kúpnej cene za skladové zásoby, keď v otázke určenia výšky kúpnej ceny, resp. v otázke určenia spôsobu dodatočného určenia kúpnej ceny, boli medzi stranami rozpory. Dôkazné bremeno ohľadne dôvodnosti uplatneného nároku niesol žalobca, preto bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že zmluvné strany sa dohodli na všetkých podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy tak, aby túto bolo možné považovať za uzavretú platne. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 409 OBZ, z ktorého vyplývajú podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, kde jednou z nich je určenie kúpnej ceny, a to buď jej priamym určením výškou peňažnej sumy alebo určením spôsobu jej dodatočného určenia. Kúpnu zmluvu je možné uzatvoriť aj bez určenia kúpnej ceny, ak takúto vôľu zmluvné strany prejavia v zmluve. Zároveň však platí, že ak uzavretá kúpna zmluva neobsahuje určenie kúpnej ceny alebo spôsob jej určenia a ani prejav vôle zmluvných strán uzavrieť ju bez tohto určenia, ku vzniku kúpnej zmluvy nedôjde.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že v konaní neboli predložené a ani žiadnou stranou navrhnuté také listinné dôkazné prostriedky, na základe ktorých by súd mohol považovať existenciu dohody zmluvných strán o výške kúpnej ceny, resp. spôsobu jej dodatočného určenia, ako jednej z podstatných náležitostí kúpnej zmluvy, za preukázanú. Konštatoval ďalej, že na platné uzavretie kúpnej zmluvy, ktorej predmetom boli zásoby tovaru, postačovala aj ústna forma, resp. konkludentná forma uzavretia zmluvy, pokiaľ by sa strany dohodli na podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie sa preto následne zaoberal otázkou, či ohľadom predmetných skladových zásob došlo medzi stranami k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy ústnou formou, resp. konkludentnou formou.

9. Výsluchmi sporových strán a svedkov nebola preukázaná dohoda o kúpnej cene skladových zásob, spôsoby jej dodatočného určenia, ani vôľa zmluvných strán uzavrieť kúpnu zmluvu bez tohto určenia, nakoľko výpovede vypočutých osôb si vzájomne odporovali. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný sa v konaní bránil tým, že medzi stranami prebiehali rokovania o výške kúpnej ceny za zásoby, ktoré prevzal a odviezol do svojho skladu s odôvodnením, že mal záujem ich v budúcnosti odkúpiť. Podľa jeho vyjadrenia predmetom písomne uzavretej zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru zo dňa 14. augusta 2015 neboli aj zásoby žalobcu, táto zmluva sa na ne nevzťahovala a k uzavretiu žiadnej zmluvy na skladové zásoby s určením ich konkrétneho množstva a konkrétnej ceny nedošlo. Zmluvné strany sa dohodli, že spôsob určenia kúpnej ceny sa určí, keď bude známy počet zásob, pričom sa hovorilo, že cena sa určí podľa trhovej ceny aktuálnej v čase prevzatia zásob. Podľa žalovaného sa v čase uzatvárania zmluvy hovorilo orientačne o výške kúpnej ceny okolo 10 000 eur. Následne po inventarizácii bola žalobcom stanovená cena podstatne vyššia, s ktorou žalovaný nesúhlasil.

10. V rozpore s výpoveďou žalovaného vypovedal žalobca, ktorý uviedol, že kúpnu cenu skladových zásob dojednali zmluvné strany ústne pri uzatváraní zmluvy tak, že žalovaný tieto odkúpi za nákupné ceny žalobcu. Verziu žalobcu o existencii dohody o kúpnej cene vo výške nákupnej ceny zásob podporil svedok Z. Z. K. Vierohodnosť výpovede tohto svedka bola podľa názoru súdu prvej inštancie oslabená predloženou e-mailovou komunikáciou. Vzhľadom na e-mailovú komunikáciu okresný súd neuveril verzii žalobcu v tom smere, že spôsob určenia ceny sa dohodol už pri uzatváraní zmluvy.

11. Keďže žalobca, ktorý je v tomto konaní nositeľom dôkazného bremena nepreukázal, že medzi ním a žalovaným existovala dohoda o cene za skladové zásoby, resp. dohoda o spôsobe jej určenia a hodnoverne nepreukázal ani vôľu strán uzavrieť zmluvu bez určenia kúpnej ceny, súd prvej inštancie konštatoval, že pri dojednaní zmluvných podmienok absentovala podstatná náležitosť kúpnej zmluvy, preto žalobcom tvrdenú kúpnu zmluvu nemožno považovať za platne uzavretú. Vzhľadom na takto zistený skutkový a právny stav okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť svojho uplatneného nároku, keď medzi stranami sporu k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy ohľadom skladových zásob nedošlo.

12. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie

uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Súd prvej inštancie dospel zhodne s názorom odvolacieho súdu k správneému záveru, že medzi stranami nedošlo k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy a to z dôvodu, že nebola uvedená kúpna cena, ako podstatná náležitosť kúpnej zmluvy a kúpna cena nebola stanovená ani v súlade s ustanovením § 409 ods. 2 OBZ.

13. Podľa odvolacieho súdu nebola výška ceny za tovar známa v čase inventarizácie a vystavenia faktúry. Odvolací súd poukázal na e-mailovú komunikáciu medzi svedkom Z. Z. K. a žalovaným zo dňa 23. októbra 2015, resp. 28. októbra 2015. Pokiaľ podľa čl. III ods. 4 zmluvy zo 14. augusta 2015 mal byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy inventárny súpis a evidencia majetku, ktorý je predmetom prevodu podľa čl. I zmluvy, bolo potrebné, aby predmetný inventúrny súpis, ktorý je aj oboma zmluvnými stranami podpísaný, bol jednak neoddeliteľnou súčasťou kúpnej zmluvy a obsahoval aj cenu jednotlivých položiek zásob, ktoré mali byť predmetom kúpnej zmluvy. Keďže sa tak nestalo a zo žiadneho ďalšieho inventúrneho súpisu, ktorý predložil súdu prvej inštancie žalobca, žiadna cena zásob nevyplyvala (správne podľa záveru súdu prvej inštancie súpis vecí vypracovaný len prostredníctvom počítačového systému žalobcu nemožno akceptovať ako dostatočný dôkaz), žalobca výšku kúpnej ceny ani spôsob jej dodatočného určenia, ani vôľu strán uzavrieť kúpnu zmluvu bez určenia kúpnej ceny v konaní nepreukázal.

14. Odvolací súd konštatoval, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti sa odvíja od hmotného práva. V rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia o tom, že medzi ním a žalovaným existovala dohoda o cene za skladové zásoby, resp. dohoda o spôsobe jej určenia nepreukázal.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania odvodzuje od § 420 písm. f) CSP teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením okresného súdu, že pri rozhodovaní vychádzal zo stranami navrhnutých a súdom vykonaných dôkazov. Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení považoval odôvodnenie pôvodného (zrušeného) rozsudku súdu prvej inštancie za nepresvedčivé a nezrozumiteľné. Odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie s tým, aby odstránil rozpory medzi výpoveďami. Z postupu súdu prvej inštancie po vrátení veci vyplýva, že na pojednávaní po vrátení veci neodstraňoval rozpory medzi tvrdeniami účastníkov, ale na základe skutkového stavu a vykonaných dôkazov rozhodol vo veci samej tak, že žalobný návrh zamietol.

18. Dovolateľ ďalej namietal, že právny záver súdu prvej inštancie ohľadne výpovede svedka Z. Z. K. v konfrontácii s e-mailovou komunikáciou je nepochopiteľný a zmätočný. Poznamenal, že svedok Z. Z. K. je konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti EcoSystems s.r.o., IČO: 44 930 674, zaoberajúcou sa predajom počítačových hier. Keďže žalovaný ARAŠID s.r.o. obdobný tovar odkupoval od spoločnosti žalobcu Top Level Fun s.r.o, ponúkol Z. Z. K. spoločnosti ARAŠID s.r.o. odpredaj skladových zásob tovaru spoločnosti EcoSystems s.r.o. V tejto veci sa uskutočnila e-mailová komunikácia v októbri 2015 medzi Z. Z. K., ako konateľom spoločnosti EcoSystems s.r.o. a spoločnosťou ARAŠID s.r.o. Tento skutkový stav bol v priebehu konania dovolateľom vysvetlený. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na bod 7. pôvodného (zrušeného) rozsudku súdu prvej inštancie.

Pre dovolateľa bolo prekvapivé a neočakávané, že súd prvej inštancie založil výrok svojho rozsudku na e-mailovej komunikácii z októbra 2015, pričom bolo preukázané, že táto komunikácia sa nevzťahovala na predmet sporu. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa dovolateľa nespĺňa požiadavky vymedzené v ustanovení § 387 CSP. Aj napadnutý rozsudok je podľa neho prekvapivý a neočakávaný. Dovolateľ zdôraznil, že na vyššie uvedené skutkové okolnosti ohľadne e-mailovej komunikácie medzi Z. Z. K., ako konateľom spoločnosti EcoSystems s.r.o. a spoločnosťou ARAŠID s.r.o. poukázal v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa k nim v napadnutom rozsudku nevyjadril, nezaujal k nim žiadne stanovisko, hoci išlo o rozhodujúci dôkaz.

19. Podľa názoru dovolateľa bolo dôležité ďalej poukázať na článok II ods. 4 zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru zo dňa 14. augusta 2015, podľa ktorého „Prevodca a nadobúdateľ sa dohodli na cene za zásoby, ktoré nadobúdateľ preberá od prevodcu“. Zdôraznil, že signatárom tejto zmluvy bol žalovaný. Pokiaľ s odstupom času došlo zo strany žalovaného k protichodnému tvrdeniu o výške ceny zásob, súd mal postupovať pri ustálení tejto výšky podľa § 448 OBZ.

20. Dovolateľ v dovolaní namietal aj rozhodnutie o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z predmetu veci je podľa dovolateľa zrejmé, že žalobca dodal žalovanému dohodnutý tovar, ktorý žalovaný po jeho prevzatí následne odpredával. Medzi stranami vznikol následne spor o výške kúpnej ceny, keď každý z účastníkov uvádzal rozdielnu výšku. Súd v konaní nerozhodol o výške kúpnej ceny a žalobný návrh žalobcu nezamietol pre nepreukázanie navrhovanej výšky 77 256 eur. Z odôvodnení súdov vyplýva, že žalobný návrh bol zamietnutý z dôvodu, že sporné strany nepreukázali, že došlo k dohode o kúpnej cene, preto je kúpna cena neplatná. Vzhľadom na takéto rozhodnutie je podľa dovolateľa zrejmé, že neplatnosť kúpnej zmluvy zavinili obe strany a teda nemôže ísť o plný úspech žalobcu podľa § 255 ods. 1 CSP, ale o aplikáciu § 257 CSP.

21. V závere dovolania žalobca zhrnul, že súd prvej inštancie po zrušujúcom uznesení rozhodol výlučne na základe e-mailovej komunikácie z októbra 2015, pričom tento dôkaz je podľa jeho názoru nezákonný. Odvolací súd potvrdil správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, stotožnil sa s právnymi názormi aj ohľadne e-mailovej komunikácie, čím oba sudy znemožnili žalobcovi uskutočňovať svoje procesné práva vyúsťujúce do práva na spravodlivý proces. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 449 zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie.

22. K podanému dovolaniu sa na výzvu súdu vyjadril žalovaný a uviedol, že považuje dovolanie žalobcu za nedôvodné a zmätočné. Žalobca ako dovolací dôvod síce uvádza § 420 písm. f) CSP, avšak z podaného dovolania nevyplýva konkrétne vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, aby bolo zrejmé, v čom daná vada spočíva a to v súlade s § 431 ods. 2 CSP. Z podaného dovolania vyplýva, že žalobca v ňom len opakovane poukázal na skutkový stav zistený prvostupňovým súdom a právne závery oboch súdov, s ktorými sa žalobca nestotožňuje. Žalobca síce formálne v dovolaní označil ako dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP, avšak z obsahu podaného dovolania jednoznačne vyplýva, že žalobca podaným dovolaním napáda správnosť skutkových a právnych záverov obchodných súdov. Z podaného dovolania nevyplýva, (i) v čom konkrétne má spočívať procesný postup, ktorým sudy znemožnili žalobcovi realizovať jeho procesné práva, a ani (ii) intenzita, v dôsledku ktorej malo toto znemožnenie za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. V dovolaní žalobca opakovane zhrnul skutkové a právne závery oboch súdov, ktoré žalobca považuje za nesprávne a poukazuje na svoj výklad toho, ako mal byť vyhodnotený skutkový stav, a k akému právnemu záveru mali oba sudy dospieť. Uvedené skutočnosti však nezakladajú dovolací dôvod tak, ako ho označil žalobca, nakoľko nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania a dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Podľa žalovaného v postupe súdov nemožno nájsť žiadne porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko prvostupňový súd postupoval v intenciách prvého rozhodnutia odvolacieho súdu, keď vo veci nariadil pojednávanie na deň 22. marca 2022, na ktorom stranám sporu umožnil vyjadriť sa a navrhnúť ďalšie dôkazy. Na tomto pojednávaní strany sporu predniesli svoje tvrdenia, nemali ďalšie dôkazy, preto

súd pristúpil k vyhláseniu rozsudku prvostupňového súdu, ktorým žalobu zamietol. V rozsudku sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi závermi a odstránil dovtedajšie rozpory v tvrdeniach strán sporu. Tvrdenie žalovaného, že v konaní neboli odstránené rozpory vytknuté odvolacím súdom v prvom rozhodnutí odvolacieho súdu, je nedôvodné rovnako ako tvrdenie žalobcu, že súd nevykonával iné dôkazy ako e-mailovú komunikáciu. Z bodov 6. až 28. rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, aké rozsiahle dôkazy v konaní prvostupňový súd vykonával a zistil skutkový stav. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (body 49. a 54.) vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na znenie § 387 ods. 2 CSP.

24. Žalovaný zdôraznil, že v konaní bola kľúčová a sporná skutočnosť, či medzi stranami bola uzavretá kúpna zmluva na skladové zásoby, kúpna cena, ktorej bola predmetom žaloby o zaplatenie sumy 77 256 eur. Súd prvej inštancie o tejto otázke vykonával rozsiahle dokazovanie (body 6. až 28. rozsudku okresného súdu), s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Žalobca v konaní nepreukázal vznik kúpnej zmluvy s podstatnými náležitosťami, resp. vznik kúpnej ceny s dohodnutým spôsobom dodatočného určenia kúpnej ceny. Práve naopak, žalovaný v konaní preukázal rozsiahlou e-mailovou komunikáciou, ktorá prebiehala medzi stranami sporu, že strany sporu sa nevedeli ešte v druhej polovici roka 2015 dohodnúť ani na množstve, a ani na kúpnej cene za skladové zásoby. Ak by si strany tento spôsob dodatočného určenia kúpnej ceny dohodli tak, ako to tvrdí žalobca (a žalobca by túto skutočnosť v konaní preukázal), tak by ani po roku 2015 nebol tento spôsob určenia kúpnej ceny medzi stranami sporný. Spôsob určenia kúpnej ceny však bol sporný počas celého súdneho konania. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že e-mailová komunikácia bola nezákonným dôkazom. Na e-mailovú komunikáciu poukazoval žalovaný od samého začiatku súdneho konania a tento dôkaz bol predložený už prvostupňovému súdu. Žalobca až do podaného dovolania nenamietal nezákonnosť tohto dôkazu a až v podanom dovolaní prvýkrát namieta, že táto e-mailová komunikácia sa týkala iného prípadu, ktorý s predmetom sporu nesúvisí, čo údajne malo byť v konaní preukázané. Uvedené tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde, čo vyplýva zo súdneho spisu, z ktorého je zrejmé, že táto skutočnosť (že e-mailová komunikácia je nová skutočnosť žalobcom prvýkrát namietnutá až v odvolaní a zopakovaná v dovolaní) nebola predmetom dokazovania na súde prvého stupňa, nakoľko sa o nej žalobca zmienil až v odvolacom a dovolacom konaní. Pokiaľ teda v konaní existovali rozporné tvrdenia strán, súd nemohol žalobe vyhovieť, nakoľko žalobca si nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a v konaní neunesol dôkazné bremeno. Záver súdu o tom, že k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo, je preto správny a s prihliadnutím na vykonané dokazovanie aj logický (body 54. až 65. druhého rozhodnutia odvolacieho súdu). Žalovaný pre úplnosť poukázal aj na bod 69. druhého rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom súd uviedol nepravdivé tvrdenie žalobcu na správnu mieru a upozornil žalobcu, že už v prvom rozhodnutí odvolacieho súdu sa odvolací súd nestotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu o existencii podstatných náležitosti kúpnej zmluvy.

25. Na základe uvedeného preto žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol z dôvodu, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. V prípade, ak nie sú splnené podmienky na odmietnutie dovolania žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zamietol ako nedôvodné. Zároveň žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, alebo „dovolací súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a o jeho dôvodnosti.

27. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú

taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017).

28. Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti podľa CSP. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Dovolací súd pristupuje k preskúmaniu samotnej dôvodnosti dovolacích dôvodov výlučne za predpokladu, že sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré je dovolací súd povinný preskúmať prednostne.

29. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

30. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

31. Pod pojmom nesprávny procesný postup, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci, ktorá znemožnila strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

32. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte dovolacích námietok dovolateľa najvyšší súd zdôrazňuje, že funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

33. Dovolací súd dodáva, že vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať požadovanú mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

34. Dovolateľ v časti podaného dovolania s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vo svojej podstate namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Z podaného dovolania vyplýva, že konajúce súdy sa podľa dovolateľa riadne nevysporiadali s výpoveďou svedka Z. Z. K., ktorý vypovedal na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 25. októbra 2018. K pojmom arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že sú najčastejšie dané rozporom súvislostí právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (II. ÚS 302/2019-44 zo dňa 20. februára 2020, ods. 17). V takom prípade všeobecný súd svojím postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

35. Náležitosti odôvodnení rozsudkov upravujú aj procesnoprávne predpisy. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa § 393 ods. 2 prvá veta CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté.

36. Najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a zistil, že zamietnutie žaloby je odôvodnené predovšetkým tým, že žalobca v priebehu sporového konania nepreukázal podstatnú náležitosť kúpnej zmluvy podľa § 409 OBZ, ktorej predmetom boli skladové zásoby žalobcu, a to konkrétne nepreukázal dohodu medzi žalobcom a žalovaným o kúpnej cene. Odvolací súd preto konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenie, že medzi ním a žalovaným existovala dohoda o cene za skladové zásoby. Podľa odvolacieho súdu medzi žalobcom a žalovaným nebola preukázaná žiadna písomná, ako ani ústna dohoda o cene za skladové zásoby žalobcu. Odvolací súd predovšetkým z tohto dôvodu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá.

37. V nadväznosti na uvedené dovolací súd konštatuje, že pre výrok o zamietnutí žaloby bolo rozhodujúce súdom vykonané hodnotenie tých skutkových zistení, ktorými chcel žalobca preukázať existenciu dohody o kúpnej cene za skladové zásoby. Súd prvej inštancie v súvislosti s dokazovaním ohľadne ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným poukázal na výpoveď žalovaného, podľa ktorého kúpna cena za skladové zásoby nebola v čase uzatvorenia zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru zo dňa 14. augusta 2015 dojednaná a o výške tejto kúpnej ceny len prebiehali rokovania. V rozpore s výpoveďou žalovaného vypovedal žalobca, ktorý uviedol, že kúpna cena za skladové zásoby bola dojednaná ústne pri uzatváraní zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru tak, že žalovaný skladové zásoby odkúpi za nákupné ceny žalobcu. Rovnako mal vypovedať aj svedok Z. Z. K., ktorý podľa súdu prvej inštancie potvrdil, že kúpna cena za skladové zásoby bola dojednaná ústne pri uzatváraní zmluvy o prevode práv k obchodnému priestoru tak, že žalovaný skladové zásoby odkúpi za nákupné ceny žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej tieto výpovede hodnotil a spochybnil vierohodnosť výpovede svedka Z. Z. K. na základe predloženej e-mailovej komunikácie (č.l. 190-194 súdneho spisu), z ktorej podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že svedok dojednával výšku kúpnej ceny za skladové zásoby so žalovaným aj neskôr po tom, ako mala byť cena dojednaná ústne (hodnotenie výpovedí súdom prvej inštancie pozri na č.l. 399 súdneho spisu). Nahliadnutím do napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd zistil, že odvolací súd sa stotožnil s hodnotením výpovede svedka Z. Z. K. a túto spochybnil taktiež s poukazom na predloženú e-mailovú komunikáciu svedka so žalovaným (č.l. 510 súdneho spisu).

38. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že hodnotenie vierohodnosti svedeckej výpovede svedka Z. Z. K. z hľadiska ustálenia záveru o preukázaní, alebo nepreukázaní existencie ústnej dohody o kúpnej cene za skladové zásoby malo pre výrok o zamietnutí žaloby dôležitý význam. Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia svedeckej výpovede ako nedôveryhodnej skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo sa stalo rozhodujúcim argumentom pre zamietnutie žaloby.

39. Dovolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ je svedecká výpoveď jedným z rozhodujúcich dôkazov, odôvodnenie vo vzťahu k dôvodnosti hodnotenia tohto svedka ako nedôveryhodného musí spĺňať požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia dané právom na spravodlivý proces. Podľa dovolacieho súdu konajúci súd je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia predovšetkým vysporiadať s celým obsahom svedeckej výpovede a je povinný dať odpoveď na všetky podstatné tvrdenia svedkov a strán, prostredníctvom ktorých môžu byť jeho skutkové závery dôvodne spochybnené. Najvyšší súd poznamenáva, že pokiaľ sa konajúci súd opomenie zaoberať podstatným tvrdením strany sporu alebo svedka, ktorým môže byť dôvodne spochybnené vykonané hodnotenie dôkazov, rozhodnutie súdu sa môže stať v takejto časti nepreskúmateľné. Za predpokladu, že sa takéto pochybenie konajúceho súdu týka podstatného skutkového záveru, dovolací súd konštatuje, že v jeho dôsledku môže byť daná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

40. Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania najvyšší súd nahliadol do zrušeného rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 62Cb/37/2018-251 zo dňa 22. novembra 2018. Súd prvej inštancie v ňom sumarizuje výpoveď svedka Z. Z. K. zo dňa 25. októbra 2018 nasledovne: „Z výsluchu svedka Z. Z. K. súd zistil, že tento je otcom konateľa žalobcu a svojmu synovi pomáhal pri podnikaní. V januári 2015 sa zúčastnil rokovania o uzavretí zmluvy na základe, ktorej mal žalovaný kúpiť od žalobcu okrem zariadenia predajne aj skladové zásoby. Pri stretnutí sa strany dohodli, že skladové zásoby žalovaný odkúpi od žalobcu za nákupné ceny žalobcu. Jeho výpoveď v ďalšom korešpondovala s výpoveďou žalobcu, hoci počas vykonávania inventarizácie a pri odovzdávaní zásob zástupcovi žalovaného prítomný nebol. Informácie mal sprostredkované od svojho syna. Následne on formou e-mailu komunikoval so žalovaným. Komunikácia prebiehala prostredníctvom jeho elektronickej adresy. Pred podpisom zmluvy poskytol žalovanému súpis svojho vlastného tovaru, ktorý sa týkal jeho firmy, za účelom, či by žalovaný neodkúpil niečo aj z jeho zásob. Nešlo o súpis zásob žalobcu" (pozri č.l. 256 súdneho spisu).

41. Po vrátení veci súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 62Cb/37/2018-390 zo dňa 22. marca 2022, sumarizoval rovnakú výpoveď svedka Z. Z. K. zo dňa 25. októbra 2018 nasledovne: „Svedok Z. Z. K., ktorý je otcom konateľa žalobcu uviedol, že v januári 2015 sa zúčastnil rokovania o uzavretí zmluvy, na

základe ktorej mal žalovaný kúpiť od žalobcu okrem zariadenia predajne aj skladové zásoby. Pri stretnutí sa strany dohodli, že skladové zásoby žalovaný odkúpi od žalobcu za nákupné ceny žalobcu. Jeho výpoveď v ďalšom korešpondovala s výpoveďou žalobcu. Počas vykonávania inventarizácie a pri odovzdávaní zásob zástupcovi žalovaného prítomný nebol. Informácie mal sprostredkované od svojho syna. Následne on formou e-mailu komunikoval so žalovaným. Komunikácia prebiehala prostredníctvom jeho elektronickej adresy" (pozri č.l. 394 súdneho spisu).

42. Najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené citácie z rozsudkov súdu prvej inštancie uvádza, že je zjavné, že v právoplatnom rozsudku súdu prvej inštancie nie je uvedené tvrdenie svedka Z. Z. K. o tom, že so žalovaným komunikoval prostredníctvom e-mailov ohľadne možnosti odkúpenia skladových zásob jeho obchodnej spoločnosti. Dovolateľ v odvolaní (č.l. 406), ako aj v dovolaní poukázal na túto časť výpovede svedka Z. Z. K. a konštantne uvádza, že svedok je konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti EcoSystems s.r.o., zaoberajúcou sa predajom počítačových hier. Predložená e-mailová komunikácia z októbra 2015 ohľadne dojednávania kúpnej ceny medzi svedkom a žalovaným sa mala podľa neho týkať skladových zásob svedka, ktoré ponúkal na predaj žalovanému, nie však skladových zásob žalobcu.

43. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd, ako ani súd prvej inštancie sa predmetným tvrdením svedka zachyteným v zrušenom rozsudku súdu prvej inštancie, č. k. 62Cb/37/2018-251 zo dňa 22. novembra 2018 a naň nadväzujúcim tvrdením žalobcu vôbec nezaoberali, ani ho nijako nespomenuli. Keďže predmetné tvrdenia svedka a žalobcu spochybňujú záver konajúcich súdov o nedôveryhodnosti svedka Z. Z. K., pričom tento záver bol pre samotné rozhodnutie o zamietnutí žaloby dôležitý, bolo povinnosťou súdov odôvodniť neprihliadnutie na tieto tvrdenia alebo uviesť presvedčivé argumenty, pre ktoré týmto tvrdeniam neuverili. Vzhľadom na to, že konajúce súdy nedali žiadnu odpoveď na podstatné tvrdenia svedka a žalobcu, sú ich rozsudky v tomto smere nepreskúmateľné a odôvodnenie rozsudkov je nutné vyhodnotiť v tejto časti ako nedostatočné.

44. Osobitne dovolací súd poukazuje na to, že námietky týkajúce sa vyhodnotenia svedeckej výpovede svedka Z. Z. K. žalobca predložil v podanom odvolaní. Z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa v tejto časti „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní" (podľa § 387 ods. 3 veta druhá CSP), na ktoré mal dať odvolací súd, avšak, ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal, „špecifickú odpoveď". Možno v tejto súvislosti len skonštatovať, že ani posúdenie veci odvolacím súdom sa neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok.

45. Najvyšší súd preto sumarizuje, že odvolací, ako i súd prvej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí nezaujali žiadne stanovisko k tvrdeniu svedka Z. Z. K. a žalobcu, ktorým vysvetľovali účel predloženej e-mailovej komunikácie medzi svedkom a žalovaným. Predmetné pochybenie konajúcich súdov zasahuje do práva žalobcu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako práva garantovaného právom na spravodlivý proces relevantnou mierou intenzity spôsobujúcou zmätočnosť napadnutého rozsudku, nakoľko je zjavné, že predložené tvrdenia svedka a žalobcu môžu zapríčiniť iný spôsob vyhodnotenia jedného z dôležitých dôkazov (svedeckej výpovede Z. Z. K.), pričom tento odlišný spôsob hodnotenia dôkazu má potenciál narušiť podstatnú časť argumentácie konajúcich súdov ohľadne nepreukázania ústnej dohody o kúpnej cene za skladové zásoby.

46. Pre úplnosť dovolací súd zdôrazňuje, že nie je oprávnený vykonávať dokazovanie alebo hodnotiť dôkazy, nakoľko je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Z tohto dôvodu dovolací súd nehodnotil dôveryhodnosť vyššie uvedených tvrdení svedka a žalobcu. Úlohou dovolacieho súdu v tomto dovolacom konaní je na tieto tvrdenia svedka a žalobcu poukázať a vyzvať súdy nižších inštancií, aby sa nimi zaoberali. Po vrátení veci bude preto úlohou súdu prvej inštancie sa v ďalšom konaní vysporiadať s podstatnými tvrdeniami svedka Z. Z. K. a žalobcu o účele predloženej e-mailovej komunikácie vedenej medzi svedkom a žalovaným. Tieto tvrdenia bude nutné uviesť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej a prijaté závery ohľadne týchto tvrdení odôvodniť tak, aby ďalšie odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky požiadavky dané právom na spravodlivý proces a platnými

procesnými predpismi. Dovolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že odôvodnenie nového rozhodnutia musí dávať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné otázky tak, aby bola daná jeho ďalšia preskúmateľnosť.

47. K ďalším námietkam dovolateľa dovolací súd uvádza, že tieto nepovažuje za opodstatnené. K námietke dovolateľa spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie neodstránil rozpory vo výpovediach sporových strán dovolací súd len v krátkosti uvádza, že sporové konanie je založené na prejednávacom princípe, preto pokiaľ žalobca mal za to, že je potrebné ďalšími dôkazmi tieto rozpory na pojednávaní odstrániť, mal dostatočný priestor navrhnúť nové dôkazy alebo opakovanie dôkazov. Dovolací súd nezistil v súvislosti s touto námietkou žiadny nesprávny procesný postup súdov.

48. Dovolateľ ďalej v dovolaní namietal, že pokiaľ došlo k protichodnému tvrdeniu o výške ceny zásob, súd mal postupovať pri ustálení tejto výšky podľa § 448 OBZ. Nahliadnutím do napadnutého rozsudku najvyšší súd zistil, že odvolací súd sa vysporiadal s možnosťou použitia § 448 OBZ na prejednávany prípad, jeho odôvodnenie spĺňa požiadavky dané právom na spravodlivý proces a dáva odpoveď na všetky podstatné otázky (pozri č.l. 511 súdneho spisu). Dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) poznamenáva, že samotnou správnosťou právneho posúdenia veci ohľadne aplikácie § 448 OBZ sa nezaoberal, nakoľko dovolateľ v dovolaní nevymedzil dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v súlade s § 432 ods. 2 CSP.

49. Najvyšší súd považuje za potrebné sa osobitne vyjadriť k dovolateľovej námietke týkajúcej sa rozhodnutia o náhrade trov konania. Výrok o náhrade trov konania potvrdený napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu má povahu samostatného uznesenia. V súvislosti s prípustnosťou dovolacieho prieskumu v časti náhrady trov konania dovolací súd poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. IVObo/2/2021 zo dňa 29. septembra 2021, podľa ktorého „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle ust. § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania" a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 387/2019 zo dňa 2. apríla 2020, podľa ktorého „Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí".

50. Po nahliadnutí do odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie najvyšší súd konštatuje, že výrok o náhrade trov konania okresný súd odôvodnil plným úspechom žalovaného v sporovom konaní (č.l. 400 súdneho spisu). Podľa dovolacieho súdu nemožno v tejto súvislosti namietat nedostatočnosť odôvodnenia, keďže v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP uplatňuje, tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j., ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Odôvodnenie týkajúce sa výroku o trovách je napriek svojej stručnosti logické, zrozumiteľné a presné.

51. Pozornosti dovolacieho súdu neunikla ani dovolateľova námietka, podľa ktorej súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať § 257 CSP. Aplikácia určitej právnej normy na prejednávany prípad je vždy vecou právneho posúdenia. Najvyšší súd konštatuje, že voči výroku o náhrade trov konania, ktorý sa podľa ustálenej judikatúry považuje za samostatné uznesenie, nemožno dovolanie odôvodniť nesprávnym právnym posúdením veci s poukazom na vylúčenie takéhoto dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP. Ani na základe predmetnej dovolacej námietky preto nemožno konštatovať prípustnosť podaného dovolania.

52. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že keďže námietky dovolateľa z časti zakladajú prípustnosť, ako aj dôvodnosť podaného dovolania, najvyšší súd dovolateľom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd preto zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP).

53. Dovolací súd zrušil aj uznesenia súdu prvej inštancie, ktorými rozhodol o výške trov konania (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-538 zo dňa 6. októbra 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-586 zo dňa 31. januára 2024 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/37/2018-588), keďže v danom prípade nebol viazaný rozsahom podaného mimoriadneho opravného prostriedku s poukazom na § 439 písm. a) CSP. V prípade závislosti výrokov môže dovolací súd prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol dovolateľom napadnutý. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) sa ustálila na tom, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci.

54. Vydanie uznesení o výške trov konania bolo závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu, uznesenia o výške trov konania ako závislé rozhodnutia stratili svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostali uznesenia o výške trov konania osamotené, strácali by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (obdobne aj I. ÚS 549/2015, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012 a 2MObdV/4/2012).

55. V ďalšom konaní sú odvolací súd a súd prvej inštancie viazaní právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP).

56. Podľa § 453 ods. 3 CSP o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie alebo odvolací súd v konečnom rozhodnutí.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.